

«Ατμοσφαιρικό σαν ταινία του Χίτσκοκ»

– *Wall Street Journal*

KATE
QUINN

Η ΚΥΝΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Πρόλογος

Φθινόπωρο του 1945

Αλταουσί, Αυστρία

Δεν ήταν συνηθισμένη να την κυνηγούν. Μπροστά της απλωνόταν η λίμνη, γκριζογάλανη, αστραφτερή. Κοίταζε πέρα από τη λίμνη, με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά της. Δίπλα της, πάνω στο παγκάκι, ήταν μια διπλωμένη εφημερίδα. Οι τίτλοι διατυμπάνιζαν συλλήψεις, θανάτους, επικείμενες δίκες. Οι δίκες θα γίνονταν στη Νυρεμβέργη, απ' ό,τι φαινόταν. Δεν είχε πάει ποτέ στη Νυρεμβέργη, αλλά γνώριζε αυτούς που θα δικάζονταν εκεί. Μερικούς τους ήξερε μόνο κατ' όνομα, με άλλους είχε τσουγκρίσει ποτήρια σαμπάνιας σε φιλικές συναναστροφές. Ήταν όλοι τους καταδικασμένοι. Για εγκλήματα κατά της ειρήνης. Εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Εγκλήματα πολέμου.

Με ποιο νόμο; Ήθελε να ουρλιάξει, να ρίξει γροθιές γι' αυτή την αδικία. Με ποιο δικαίωμα; Αλλά ο πόλεμος είχε τελειώσει και οι νικητές είχαν εξασφαλίσει το δικαίωμα να αποφασί-

ζουν οι ίδιοι τι ήταν έγκλημα και τι δεν ήταν. Τι ήταν ανθρωπιά και τι δεν ήταν.

Ήταν ανθρωπιά αυτό που έκανα, σκέφτηκε. Ήταν ευσπλαχνία. Όμως οι νικητές δεν θα το δέχονταν αυτό ποτέ. Στη Νυρεμβέργη θα έκριναν και θα όριζαν με δικαστικές αποφάσεις που θα ίσχυαν για πάντα, ποιες πράξεις στο παρελθόν, σύμφωνα με τον νόμο, θα έστελναν ανθρώπους στην κρεμάλα.

Άντρες και γυναίκες.

Άγγιξε τον λαιμό της.

Φύγε γρήγορα, σκέφτηκε. Αν σε βρουν, αν μάθουν τι έχεις κάνει, θα σου περάσουν μια θηλιά στον λαιμό.

Μα πού να πάει σ' αυτόν τον κόσμο που της είχε πάρει ό,τι αγαπούσε; Σ' έναν κόσμο από λύκους που είχαν βγει για κυνήγι; Κάποτε ήταν αυτή κυνηγός, τώρα ήταν θήραμα.

Κρύφου, λοιπόν, σκέφτηκε. Κρύφου στις σκιές ώσπου να σε προσπεράσουν.

Σηκώθηκε κι άρχισε να βαδίζει χωρίς σκοπό δίπλα στη λίμνη. Της θύμιζε οδυνηρά τη λίμνη Ρούσαλκα, το καταφύγιό της στην Πολωνία, ερειπωμένο και οριστικά χαμένο πια γι' αυτήν. Ανάγκασε τον εαυτό της να συνεχίσει, βήμα το βήμα. Δεν ήξερε πού πήγαινε, ήξερε μόνο πως δεν θα έμενε εκεί, κουλουριασμένη, παραλυμένη από τον φόβο, μέχρι να την αρπάξουν και να την ανεβάσουν στην πλάστιγγα της κάλπικης δικαιοσύνης τους. Βήμα το βήμα η απόφαση στέριωνε μέσα της.

Φύγε γρήγορα.

Κρύφου.

Αλλιώς θα πεθάνεις.

**Η ΚΥΝΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΙΑΝ ΓΚΡΑΧΑΜ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ ΤΟΥ 1946**

Έξι βολές.

Η γυναίκα πυροβόλησε έξι φορές στην όχθη της λίμνης Ρούσαλκα χωρίς να προπαθήσει να κρύψει αυτό που έκανε. Γιατί να το κρύψει; Το όνειρο του Χίτλερ να δημιουργήσει μια αυτοκρατορία δεν είχε διαλυθεί ακόμα, ώστε να τρέξει να κρυφτεί στις σκιές. Εκείνη τη νύχτα στην Πολωνία, κάτω από το φως του φεγγαριού, μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε –και σκότωσε εν ψυχρώ έξι ψυχές.

Έξι πυροβολισμοί, έξι σφαίρες, έξι κορμιά έπεσαν στα σκοτεινά νερά της λίμνης.

Ήταν και οι έξι κρυμμένοι κοντά στο νερό, τουρτουρίζοντας, με μάτια ορθάνοιχτα από φόβο –δραπέτες, ίσως, από τα τρένα προς τα ανατολικά, ή φυγάδες, που είχαν γλιτώσει από άλλη μία τακτική εκκαθάριση της περιοχής. Η γυναίκα με τα μαύρα μαλλιά τους βρήκε, τους καθυσάχασε, τους είπε ότι ήταν ασφαλείς. Τους έμπασε στο σπίτι της δίπλα στη λίμνη και τους έβαλε να φάνε, χαμογελαστή.

Έπειτα τους οδήγησε πάλι έξω –και τους σκότωσε.

Ίσως να έμεινε για λίγο στην όχθη, θαυμάζοντας το φεγγάρι στα νερά, μυρίζοντας τον καπνό του όπλου.

Η ομαδική δολοφονία έξι φυγάδων, μια νύχτα πάνω στην αιχμή του πολέμου, ήταν ένα από τα εγκλήματά της. Υπήρξαν και άλλα.

Όπως το κυνήγι Πολωνών εργατών μέσα σε πυκνό δάσος, σαν παιχνίδι σε πάρτι. Όπως η δολοφονία, περί τα τέλη του πολέμου, ενός νεαρού Άγγλου στρατιώτη που είχε δραπετεύσει από στρατόπεδο αιχμαλώτων. Ποιος ξέρει τι άλλα εγκλήματα βαρβαίνουν τη συνειδήσή της;

Την αποκάλεσαν Die Jägerin –η Κυνηγός. Ήταν η νεαρή ερωμένη ενός αξιωματικού των Ες Ες στην υπό γερμανική κατοχή Πολωνία, οικοδέσποινα σε μεγάλα πάρτι στο σπίτι στη λίμνη, δεινή σκοπεύτρια. Ίσως να ήταν η ρούσαλκα, από την οποία έχει πάρει το όνομά της η λίμνη –ένα φονικό, κακό πνεύμα των γλυκών νερών.

Αυτή τη γυναίκα σκέφτομαι τώρα, καθισμένος στις σειρές των δημοσιογράφων στο Δικαστικό Μέγαρο της Νυρεμβέργης, παρακολουθώ-

ντας τις δίκες για τα εγκλήματα πολέμου, που συνεχίζονται ακόμα. Ο τροχός της δικαιοσύνης γυρίζει. Θα συνθλίψει αυτούς τους γκρίζους ανθρώπους που κάθονται στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Αλλά τι θα γίνει με τα μικρότερα ψάρια, που δραπετεύουν στις σκιές, ενώ κρατάμε στραμμένα τα λαμπερά μας φώτα στην αίθουσα αυτού του δικαστηρίου; Τι θα γίνει με την Κυνηγό; Εξαφανίστηκε

στο τέλος του πολέμου. Δεν άξιζε να αναζητηθεί –μια γυναίκα που έχει βάψει τα χέρια της με το αίμα μόνο μιας χούφτας ανθρώπων, όταν προείχε η αναζήτηση των δολοφόνων εκατομμυρίων. Υπάρχουν πολλοί σαν κι αυτήν –μικρά ψάρια που δεν αξίζει να πιαστούν.

Πού θα πάνε;

Πού πήγε *αυτή* η γυναίκα;

Θα αναλάβει κανείς το κυνήγι;

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο 1

TZOPNTAN

Απρίλιος του 1946

Λίμνη Σέλκι, τρεις ώρες δυτικά της Βοστόνης

Ποια είναι, μπαμπά;»
«Η Τζόρνταν ΜακΜπράιντ φρόντισε να κάνει την ερώτηση την ιδανική στιγμή: ο πατέρας της αιφνιδιάστηκε, τινάχτηκε καθώς έριχνε την πετονιά του και αντί να τη στείλει στη λίμνη, την έστειλε στο κλαδί μιας σφενταμιάς που κρεμόταν πάνω από το νερό. Η φωτογραφική μηχανή της Τζόρνταν έκανε το κλικ τη στιγμή που το πρόσωπό του έπαιρνε μια κωμικά ενοχλημένη έκφραση. Και η Τζόρνταν γέλασε όταν ο πατέρας πέταξε τρεις τέσσερις λέξεις κι αμέσως μετά της είπε να κάνει πως δεν τις άκουσε.

«Μάλιστα.» Φυσικά, η Τζόρνταν είχε ξανακούσει τον πατέρα της να βρίζει. Αναπόφευκτα, όταν είσαι η μοναχοκόρη ενός χήρου που παίρνει εσένα μαζί του στο ψάρεμα τα όμορφα ανοιξιάτικα Σαββατοκύριακα, αντί για τον γιο που δεν είχε ποτέ. Ο πατέρας της σηκώθηκε όρθιος στην άκρη της μικρής προβλήτας και ξεσκάλωσε την πετονιά του από το δέντρο. Η Τζόρνταν σή-

κωσε τη Leica για να φωτογραφίσει για ακόμη μία φορά τη σκούρα σιλουέτα του, με φόντο την αέρινη κίνηση του νερού και των δέντρων. Αργότερα, στον σκοτεινό θάλαμο, θα έπαιζε με την εικόνα, θα προσπαθούσε να φλουτάρει τις φυλλωσιές κατά την εκτύπωση, ώστε να φαίνονται και στη φωτογραφία ότι κινούνται...

«Έλα, μπαμπά», τον παρακίνησε. «Για πες για τη μυστηριώδη γυναίκα.»

Ο πατέρας της ίσιωσε το ξεθωριασμένο καπελάκι των Red Sox. «Ποια μυστηριώδη γυναίκα;»

«Γι' αυτήν που βγήκατε για φαγητό, όπως μου είπε η υπάλληλός σου, κάποια βράδια που εσύ είχες πει ότι δούλευες μέχρι αργά.»

Η Τζόρνταν κράτησε την ανάσα της ελπίζοντας. Δεν θυμόταν από τότε είχε να δει τον πατέρα της να βγαίνει ραντεβού με γυναίκα. Κυρίες τού κουνούσαν πάντα τα γαντοφορεμένα δαχτυλάκια τους μετά τη θεία λειτουργία, όταν αυτός και η Τζόρνταν πήγαιναν σπανίως στην εκκλησία, αλλά, προς μεγάλη απογοήτευση της Τζόρνταν, αυτός δεν είχε δείξει ποτέ να ενδιαφέρεται.

«Μπα, δεν είναι τίποτα, δεν...» Παρίστανε τον αδιάφορο, αλλά η Τζόρνταν δεν ξεγελάστηκε ούτε στιγμή. Ήταν ολόιδιοι, αυτή και ο πατέρας της· τον είχε τραβήξει αμέτρητες φωτογραφίες, το έβλεπε: ίσια μύτη, στρωτά φρύδια, σκούρα ξανθά μαλλιά, τα δικά του κοντοκουρεμένα κάτω από το πάνινο καπελάκι, τα δικά της να ξεχειλίζουν πιασμένα σε πρόχειρη αλογοουρά κάτω από το δικό της. Είχαν μέχρι και το ίδιο ύψος τώρα που η Τζόρνταν πλησίαζε τα δεκαοχτώ· αυτός μετρίου αναστήματος, αυτή ψηλή για κορίτσι –όμως, πέρα από την ομοιότητα, η Τζόρνταν ήξερε καλά τον πατέρα της. Ζούσαν μαζί απ' όταν είχαν μείνει οι δυο τους μετά τον θάνατο της μητέρας της, όταν η Τζόρνταν ήταν εφτά χρονών. Ήξερε τότε ο

Νταν ΜακΜπράιντ προετοιμαζόταν να της ανακοινώσει κάτι σημαντικό.

«Μπαμπά», τον διέκοψε αυστηρά. «Λέγε!»

«Η κυρία Βέμπερ είναι χήρα», είπε εντέλει ο πατέρας της και η Τζόρνταν είδε με χαρά ότι είχε κοκκινίσει. «Μπήκε μια μέρα στο μαγαζί, πριν από τρεις μήνες.» Πρέπει να ήταν εκείνη την εβδομάδα που ο πατέρας της, κοστούμαρισμένος και με ύφος ειδήμονα, στηνόταν ο ίδιος στο ταμείο της Αντικερί ΜακΜπράιντ, στη Νιούμπερι Στριτ. «Ήταν νεοφερμένη στη Βοστώνη, πουλούσε τα κοσμήματά της για να τα βγάλει πέρα. Μερικές χρυσές αλυσίδες και μενταγιόν, τίποτα ιδιαίτερο, εκτός από ένα κολιέ από γκρίζα μαργαριτάρια, ωραίο κομμάτι. Μέχρι τότε συγκρατιόταν, αλλά έβαλε τα κλάματα όταν έφτασε η στιγμή να αποχωριστεί τα μαργαριτάρια της.»

«Άσε με να μαντέψω. Της τα έδωσες πίσω, σαν σωστός ιππότης και φούσκωσες λιγάκι την τιμή στα υπόλοιπα κοσμήματα, ώστε να φύγει από το μαγαζί σου με το ίδιο ποσό.»

Ο πατέρας της γύριζε το καρούλι μαζεύοντας την πετονιά του. «Και με μια πρόσκληση σε δείπνο.»

«Κανονικός Έρολ Φλιν! Για συνέχισε...»

«Είναι Αυστριακή, μα έχει σπουδάσει αγγλική φιλολογία, μιλάει σχεδόν τέλεια αγγλικά. Ο σύζυγός της πέθανε το 1943, πολεμώντας...»

«Με ποια πλευρά;»

«Ο πόλεμος τελείωσε, Τζόρνταν. Αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να μετράνε πια.» Πέρασε καινούριο δόλωμα στο αγχίστρι του. «Εξασφάλισε χαρτιά για να έρθει στη Βοστώνη, αλλά οι καιροί είναι δύσκολοι. Έχει ένα κοριτσάκι...»

«Μιλάς σοβαρά;»

«Τη Ρουθ. Τεσσάρων ετών, σχεδόν δεν βγάζει ούτε λέξη. Γλυκύτατο πλάσμα.» Άπλωσε και έστριψε λίγο το καπελάκι της Τζόρνταν. «Θα την αγαπήσεις.»

«Ωστε είναι ήδη σοβαρό, λοιπόν», είπε η Τζόρνταν έκπληκτη.

Ο πατέρας της δεν θα είχε γνωρίσει το παιδί αυτής της γυναίκας, αν δεν ήταν κάτι σοβαρό. Αλλά πόσο σοβαρό;...

«Η κυρία Βέμπερ είναι μια εξαιρετική κυρία.» Έριξε πάλι την πετονιά του. «Θέλω να έρθει για δείπνο στο σπίτι μας την άλλη εβδομάδα για να τη γνωρίσεις, αυτήν και τη Ρουθ. Εμείς οι τέσσερις.»

Της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, σαν να περίμενε να τη δει να αγριεύει. Και πράγματι η Τζόρνταν αγριεύτηκε, λιγάκι έστω, όπως ομολόγησε στον εαυτό της. Δέκα χρόνια είχε την αποκλειστικότητα του πατέρα της, ήταν φιλαράκια, πράγμα που δεν ήταν οι περισσότερες από τις φίλες της με τους πατεράδες τους... όμως, κόντρα σ' αυτή τη σχεδόν αντανάκλαστική έξαρση κτητικότητας, επήλθε ανακούφιση. Ο πατέρας της χρειαζόταν μια γυναίκα στη ζωή του· η Τζόρνταν το έβλεπε χρόνια τώρα. Μια γυναίκα για να μιλάει μαζί της· να τον βάζει να τρώει το σπανάκι του. Μια άλλη γυναίκα για στήριγμά του.

Αν έχει και μια άλλη γυναίκα στη ζωή του, ίσως πάψει να είναι τόσο ξεροκέφαλος και να σε αφήσει να πας στο κολέγιο, της ψιθύρισε το μυαλό της, όμως η Τζόρνταν απώθησε αυτή τη σκέψη. Ήταν ώρα να χαρεί για τον πατέρα της, όχι για να ελπίζει ότι ίσως να άλλαζαν τα πράγματα προς όφελός της. Και πράγματι χαιρόταν. Τον φωτογράφιζε χρόνια τώρα, μα όσο κι αν ο πατέρας της χαμογελούσε στον φακό, οι ρυτίδες του προσώπου του, με το που άρχιζαν να ξεπροβάλουν σαν φαντάσματα μέσα στο υγρό της εμφάνισης, κραύγαζαν μοναξιά, μοναξιά, μοναξιά.

«Δεν βλέπω την ώρα να τη γνωρίσω», του είπε η Τζόρνταν ειλικρινά.

«Θα έρθει μαζί με τη Ρουθ την ερχόμενη Τετάρτη, στις έξι.» Ο πατέρας της πήρε αθώο ύφος. «Κάλεσε και τον Γκάρρετ, αν θέλεις. Είναι κι αυτός της οικογένειας ή μπορεί να γίνει...»

«Διακριτικός σαν τρένο που εκτροχιάζεται, μπαμπά.»

«Ο Γκάρετ είναι καλό παιδί. Και οι γονείς του σε λατρεύουν.»

«Αυτός τώρα σκέφτεται μόνο το κολέγιο. Δεν θα έχει όρεξη για φιλενάδες από το λύκειο. Παρότι θα μπορούσα να συνεχίσω μαζί του, αν με έστελνες στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης», ξεκίνησε να λέει η Τζόρνταν. «Τα μαθήματα φωτογραφίας εκεί...»

«Καλή προσπάθεια, δεσποινίς.» Ο πατέρας της κοίταξε πέρα μακριά, στα βαθιά της λίμνης. «Δεν τσιμπάνε τα ψάρια σήμερα.» Ούτε αυτός.

Η Τάρο, το μαύρο λαμπραντόρ της Τζόρνταν, σήκωσε τη μουσούδα της από την άκρη της προβλήτας όπου λιαζόταν, καθώς η Τζόρνταν και ο πατέρας της ξεκίνησαν να πάνε προς την όχθη. Η Τζόρνταν τράβηξε φωτογραφία τις σκιές τους, δίπλα δίπλα πάνω στα σκεβρωμένα από το νερό σανίδια της προβλήτας, και αναρωτήθηκε πώς θα φαίνονταν τέσσερις σκιές η μία δίπλα στην άλλη. Αχ, μακάρι, ευχήθηκε έχοντας στο μυαλό της την άγνωστη κυρία Βέμπερ, μακάρι να μου αρέσεις.

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΧΕΡΙ απλώθηκε και δύο γαλάζια μάτια χαμογέλασαν. «Τι ωραία, επιτέλους γνωριζόμαστε.»

Η Τζόρνταν έσφιξε το χέρι της γυναίκας, που ο πατέρας της είχε μόλις οδηγήσει στο καθιστικό τους. Η Ανελίσε Βέμπερ ήταν μικρόσωμη και λεπτή, με μαύρα γυαλιστερά μαλλιά μαζεμένα κότσο στον αυχένα της, με μόνο κόσμημα ένα κολιέ από γκριζα μαργαριτάρια. Σκούρο εμπριμέ φόρεμα, μανταρισμένα αλλά πεντακάθαρα γάντια, διακριτική κομψότητα με μικρά σημάδια φθοράς. Η όψη της ήταν νεανική –ήταν είκοσι οχτώ χρονών, σύμφωνα με τον μπαμπά της Τζόρνταν–, αλλά τα μάτια της έδειχναν πιο γερασμένα. Πώς να μην έδειχναν γερασμένα; ήταν μια χήρα πολέμου με μικρό παιδί, που ξεκινούσε από την αρχή σε μια καινούρια χώρα.

«Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω», είπε με ειλικρίνεια η Τζόρνταν. «Κι αυτή πρέπει να είναι η Ρουθ!» Το κοριτσάκι δίπλα στην Ανελίσε Βέμπερ ήταν αξιολάτρευτο· ξανθά κοτσιδάκια, μπλε παλτό, απόλυτα σοβαρή έκφραση. Η Τζόρνταν άπλωσε το χέρι της, μα η Ρουθ έκανε πίσω.

«Είναι πολύ ντροπαλή», είπε απολογητικά η Ανελίσε. Είχε καθαρή και βαθιά φωνή σχεδόν χωρίς ίχνος γερμανικής προφοράς. Μόνο το β ακουγόταν λίγο απαλά. «Ο κόσμος της έχει αναστατωθεί.»

«Ούτε κι εμένα μου άρεσαν οι ξένοι όταν ήμουν στην ηλικία σου», είπε η Τζόρνταν στο κοριτσάκι. Δεν ήταν αλήθεια, όχι, αλλά κάτι στο ανήσυχο προσωπάκι της Ρουθ έκανε την Τζόρνταν να λαχταράει να την καθησυχάσει. Εκτός αυτού, λαχταρούσε και να τη φωτογραφίσει –εκείνα τα μαγουλάκια και τα ξανθά κοτσιδάκια θα έλιωναν τον φακό. Ο πατέρας της Τζόρνταν πήρε τα παλτά τους και η Τζόρνταν έτρεξε στην κουζίνα για να ελέγξει το ψητό. Όταν ξαναβγήκε, σκουπίζοντας τα χέρια της στην ποδιά που είχε δέσει στη μέση της για να μην λεκιάσει το καλό της πράσινο ταφταδένιο φόρεμα, ο πατέρας της είχε σερβίρει ποτά. Η Ρουθ καθόταν στον καναπέ με ένα ποτήρι γάλα και η Ανελίσε Βέμπερ έπινε αργά σέρι παρατηρώντας το δωμάτιο. «Πολύ ωραίο το σπίτι σας. Είσαι πολύ νέα για να κρατάς το νοικοκυριό, Τζόρνταν, όμως τα καταφέρνεις πολύ καλά.»

Καλосύνη της να πει ένα ψεματάκι, ενέκρινε η Τζόρνταν. Το σπίτι των ΜακΜπράιντ φαινόταν μονίμως ακατάστατο. Ένα στενόμακρο κτίριο από καφετιά τούβλα σε τρεις ορόφους, όλο ανέβα κατέβα, στη μεσοαστική πλευρά της Νότιας Βοστώνης: στενή εσωτερική σκάλα, φθαρμένοι άνετοι καναπέδες, κιλίμια πάντα στρωμένα λιγάκι στραβά. Η Ανελίσε Βέμπερ, με την ολόμισα πλάτη και με έναν κότσο απ' όπου δεν ξέφευγε ούτε τρίχα, δεν έδειχνε για τύπος που θα επιδοκίμαζε οτιδήποτε στραβό, παρ' όλα αυτά κοίταζε γύρω της με ύφος επιδοκιμασίας.

«Εσύ την τράβηξες αυτή;» ρώτησε με ένα νεύμα προς ένα κάδρο στον τοίχο, όπου το Δημαρχείο της Βοστόνης, φωτογραφισμένο με ομίχλη και από περιέργη γωνία που έδινε έντονη παρामόρφωση, φάνταζε σαν ονειρικό τοπίο. «Ο πατέρας σου λέει ότι είσαι πολύ... Πώς το λέτε; Καπάτσα;»

«Ναι.» Η Τζόρνταν χαμογέλασε πλατιά. «Μπορώ να σας φωτογραφίσω αργότερα;»

«Μην την ενθαρρύνεις.» Ο μπαμπάς της Τζόρνταν οδήγησε την Ανελίσε προς τον καναπέ, αγρίζοντας με σεβασμό τη μέση της χαμογελώντας. «Η Τζόρνταν ξοδεύει ήδη πάρα πολύ χρόνο κοιτώντας τον κόσμο μέσα από τον φωτογραφικό φακό.»

«Καλύτερα, παρά να χαζεύει μπροστά σ' έναν καθρέφτη ή μια οθόνη», σχολίασε απροσδόκητα η Ανελίσε. «Τα νέα κορίτσια καλό είναι να έχουν στο μυαλό τους κάτι παραπάνω από το να βάφονται και να χαχανίζουν, αλλιώς από ανόητα κορίτσια θα γίνουν ακόμη πιο ανόητες γυναίκες. Παίρνεις μαθήματα, Τζόρνταν – πώς να φωτογραφίζεις;»

«Απ' όπου μπορώ.» Από δεκατεσσάρων χρονών η Τζόρνταν γραφόταν σε όσα σεμινάρια φωτογραφίας μπορούσε να πληρώσει με το εβδομαδιαίο χαρτζιλίκι της και τρύπωνε κρυφά σε τμήματα του κολεγίου, όπου έβρισκε κάποιον καθηγητή διατεθειμένο να κάνει τα στραβά μάτια στην παρουσία μιας αγχωμένης μαθήτριας λυκείου που παρακολουθούσε αμέτοχη από την τελευταία σειρά. «Πηγαίνω σε μαθήματα, μελετώ μόνη μου, εξασκούμαι...»

«Για να είναι κανείς καλός σε κάτι πρέπει να το παίρνει στα σοβαρά», επιδοκίμασε η Ανελίσε. Μια ζεστασιά άρχισε να απλώνεται μέσα στο στήθος της Τζόρνταν. Καλό. Σοβαρό. Ο πατέρας της ποτέ δεν το είχε αντιμετωπίσει έτσι. «Να τριγυρίζεις με μια φωτογραφική μηχανή στο χέρι», έλεγε κουνώντας το κεφάλι. «Θα το ξεπεράσεις μεγαλώνοντας. Πού θα πάει;» Όχι, δεν θα το ξεπεράσω, του είχε απαντήσει η Τζόρ-

νταν στα δεκαπέντε της. Θα γίνω η επόμενη Μάργκαρετ Μπουρκ-Γουάιτ¹.

Μάργκαρετ τι; είχε πει ο πατέρας της και είχε γελάσει. Καλοπροαίρετα, έξω καρδιά –μα είχε γελάσει.

Η Ανελίσε δεν γέλασε. Η Ανελίσε παρατήρησε τη φωτογραφία της Τζόρνταν και την ενέκρινε κουνώντας το κεφάλι της. Και η Τζόρνταν επέτρεψε για πρώτη φορά στον εαυτό της να σκεφτεί: *Μητριά;...*

Στην τραπεζαρία, όπου ο πατέρας της είχε στρώσει το τραπέζι με το κυριακάτικο σερβίτσιο, η Ανελίσε τού έκανε ερωτήσεις σχετικά με την αντικερί, όσο εκείνος τής γέμιζε το πιάτο με τις καλύτερες μερίδες από όλα. «Ξέρω έναν εκπληκτικό τρόπο για να καθαρίσει και να λάμψει ξανά το χρωματιστό γυαλί», του είπε η Ανελίσε όταν της μίλησε για ένα σετ φωτιστικών Τίφφани που είχε αποκτήσει πρόσφατα σε εκποίηση επίπλων σπιτιού. Και, χωρίς να σχολιάσει, υπέδειξε στη Ρουθ πώς να κρατάει πιο σωστά το πιρούνι της, ενώ άκουγε την Τζόρνταν να μιλάει για τον χορό της αποφοίτησης του σχολείου της που θα γινόταν σύντομα. «Σίγουρα θα έχεις καθαλιέρο, ένα τόσο όμορφο κορίτσι σαν εσένα.»

«Τον Γκάρετ Μπερν», πρόλαβε να απαντήσει ο πατέρας της Τζόρνταν. «Καλό παιδί, κατατάχθηκε στην αεροπορία γύρω στα τέλη του πολέμου. Όμως δεν πήγε στον πόλεμο. Απαλλάχτηκε για ιατρικούς λόγους, γιατί έσπασε το πόδι του στη διάρκεια της εκπαίδευσης. Θα τον γνωρίσεις την Κυριακή, αν θέλεις να έρθεις μαζί μας στην εκκλησία.»

«Θα το ήθελα πολύ. Προσπαθώ να κάνω φίλους εδώ στη Βοστόνη. Εσείς πηγαίνετε κάθε Κυριακή στην εκκλησία;»

«Βεβαίως.»

¹ Σ.τ.Μ.: Η πρώτη γυναίκα φωτορεπόρτερ στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η Τζόρνταν ξερόβηξε πάνω στην πετσέτα του φαγητού της. Αυτή και ο πατέρας της δεν πήγαιναν στην εκκλησία παρ'απάνω από δύο φορές τον χρόνο, Χριστούγεννα και Πάσχα, και δες τον τώρα, στην κορυφή του τραπεζιού, να ακτινοβολεί ευλάβεια. Η Ανελίσε τού χαμογέλασε, μες στην ευλάβεια κι αυτή, και η Τζόρνταν άρχισε να κάνει σκέψεις για τα ερωτευμένα ζευγάρια και πώς δείχνουν τον καλύτερο εαυτό τους όταν φλερτάρουν. Το παρατηρούσε καθημερινά στους διαδρόμους και στις αίθουσες του σχολείου της. Προφανώς, οι μεγαλύτερες γενιές δεν έκαναν τίποτα διαφορετικό. Ίσως υπήρχε ένα θέμα για φωτογράφιση εδώ: μια σειρά εικόνες με ζευγάρια κάθε ηλικίας σε φάση φλερτ, με έμφαση στις ομοιότητες που υπερβαίνουν την ηλικία. Με τον σωστό τίτλο και καλές λεζάντες, πιθανόν να ήταν ένα θέμα αρκετά καλό για δημοσίευση σε περιοδικό ή εφημερίδα...

Τα πιάτα άδειασαν, ήρθε ο καφές. Η Τζόρνταν έκοψε το γλυκό που είχε φέρι η Ανελίσε, κέικ Βοστόνης –στρογγυλό, με κρέμα ζαχαροπλαστικής και επικάλυψη σοκολάτα. «Αν και δεν καταλαβαίνω γιατί το λέτε κέικ», είπε με μάτια που σπίθιζαν. «Είναι τούρτα και μη διαφωνήσετε με μια Αυστριακή ως προς αυτό. Εμείς στην Αυστρία ξέρουμε από τούρτες.»

«Μιλάτε πολύ καλά αγγλικά», σχολίασε η Τζόρνταν. Δεν ήξερε να πει για τη Ρουθ, που ακόμα δεν είχε βγάλει μιλιά.

«Έχω σπουδάσει αγγλικά. Και ο σύζυγός μου μιλούσε αγγλικά για επαγγελματικούς λόγους, οπότε τα εξασκούσα μαζί του.»

Η Τζόρνταν ήταν έτοιμη να ρωτήσει την Ανελίσε πώς είχε χάσει τον άντρα της, αλλά ο πατέρας της την κοίταξε σαν για να την προειδοποιήσει. Της είχε ήδη δώσει σαφείς οδηγίες: «Δεν θα ρωτήσεις την κυρία Βέμπερ ούτε για τον πόλεμο ούτε για τον σύζυγό της. Μου έχει ξεκαθαρίσει ότι ήταν μια δύσκολη περίοδος στη ζωή της.»

«Μα δεν θέλουμε να μάθουμε τα πάντα γι' αυτήν;» Όσο κι αν ήθελε να έχει ο πατέρας της μια γυναίκα στη ζωή του, δεν θα έπρεπε να είναι το σωστό άτομο; «Είναι κακό αυτό;»

«Οι άνθρωποι δεν είναι υποχρεωμένοι να ανοίξουν παλιές πληγές ή να βγάλουν τα άπλυτά τους στη φόρα επειδή εσύ είσαι περίεργη να μάθεις», της απάντησε. «Κανένας δεν θέλει να μιλάει για τον πόλεμο όταν τον έχει ζήσει, Τζόρνταν Μακ-Μπράιντ. Γι' αυτό μη σ' ακούσω να χώνεις τη μύτη σου εκεί που πονάνε οι άνθρωποι και μην ακούσω επίσης τρελές ιστορίες.»

Η Τζόρνταν κοκκίνισε από ντροπή. Τρελές ιστορίες –μια κακή συνήθεια που είχε αποκτήσει πριν από δέκα χρόνια. Όταν η μητέρα της, που η Τζόρνταν μετά βίας τη θυμόταν πια, είχε μπει στο νοσοκομείο, η τότε εφτάχρονη Τζόρνταν είχε σταλεί πακέτο να μείνει με μια θεία της, καλή, αλλά τελείως χαζή, η οποία της είπε: *Η μαμά σου έφυγε, κι ύστερα αρνιόταν να της πει πού πήγε. Γι' αυτό και η Τζόρνταν έφτιαχνε κάθε μέρα μια διαφορετική ιστορία: Πήγε να πάρει γάλα. Πήγε στο κομμωτήριο. Έπειτα, αφού η μητέρα της δεν επέστρεψε, οι ιστορίες έγιναν πιο σύνθετες: Πήγε στον χορό, όπως η Σταχτοπούτα. Πήγε στην Καλιφόρνια για να γίνει σταρ του σινεμά. Κι όταν μια μέρα ο πατέρας της γύρισε σπίτι κλαίγοντας και της είπε: Η μητέρα σου πήγε στους αγγέλους, η Τζόρνταν δεν έβλεπε γιατί θα έπρεπε η δική του ιστορία να είναι η μόνη αληθινή, οπότε συνέχισε να πλάθει τις δικές της. «Η Τζόρνταν και οι τρελές ιστορίες της», είχε αστείευτεί ο δάσκαλός της στο σχολείο. «Γιατί το κάνει;»*

Η Τζόρνταν θα μπορούσε να του είχε απαντήσει: *Γιατί κανένας δεν μου είπε την αλήθεια. Γιατί κανένας δεν μου είπε «Η μαμά σου αρρώστησε και δεν πρέπει να τη δεις γιατί μπορεί να κολλήσεις κι εσύ» και έτσι έβγαλα από το μυαλό μου κάτι καλύτερο για να γεμίσω το κενό.*

Ίσως γι' αυτό να είχε γαντζωθεί με τόσο πάθος από την πρώτη της Kodak σε ηλικία εννέα ετών. Στις φωτογραφίες δεν υπήρχαν κενά· δεν χρειαζόταν να γεμίσεις τίποτα με ιστορίες. Αν είχε μια φωτογραφική μηχανή, δεν θα χρειαζόταν να πλάθει ιστορίες· μπορούσε να λέει την αλήθεια.

Η Τάρο μπήκε άτσαλα στην τραπεζαρία διακόπτοντας τις σκέψεις της Τζόρνταν και η μικρή Ρουθ ζώηρεφε για πρώτη φορά. «*Hund!*»

«Αγγλικά, Ρουθ», είπε η μητέρα της, αλλά η Ρουθ είχε γλιστρήσει ήδη από την καρέκλα της στο πάτωμα και άπλωνε δειλά τα χεράκια της.

«*Hund*», ψιθύρισε χαϊδεύοντας την Τάρο ανάμεσα στα αυτιά. Η καρδιά της Τζόρνταν έλιωσε. «Θα τη φωτογραφίσω», είπε γλιστρώντας κι αυτή από την καρέκλα της και πήγε να φέρει τη Leica από το τραπέζι του χολ. Όταν επέστρεψε και άρχισε να τραβάει φωτογραφίες, η Ρουθ είχε πάρει αγκαλιά την Τάρο στο πάτωμα και η Ανελίσε είπε χαμηλόφωνα: «Αν η Ρουθ σου φαίνεται πολύ κλειστή ή ότι μαζεύεται ή ότι φέρεται περίεργα—πρέπει να ξέρεις ότι στο Αλταουσί, λίγο πριν φύγουμε από την Αυστρία, είχαμε ένα πολύ άσχημο συναπάντημα δίπλα στη λίμνη. Μια γυναίκα, μια πρόσφυγας, προσπάθησε να μας κλέψει... Αυτό έκανε τη Ρουθ ανήσυχη και επιφυλακτική με κάθε νέα γνωριμία.» Και αυτό ήταν όλο κι όλο που είπε. Η Τζόρνταν κατάπие τις απορίες της πριν προλάβει ο πατέρας της να της ρίξει νέα προειδοποιητική ματιά. Στο κάτω κάτω της γραφής είχε απόλυτο δίκιο, η Ανελίσε Βέμπερ δεν ήταν η μόνη που δεν ήθελε να μιλήσει για τον πόλεμο—κανένας δεν ήθελε πια. Στην αρχή όλοι πανηγύριζαν, τώρα ήθελαν μόνο να ξεχάσουν. Και στην ίδια φαινόταν απίστευτο ότι πέρυσσι τέτοια εποχή άκουγαν από το ραδιόφωνο πολεμικές ειδήσεις, ότι υπήρχαν παντού σημαίες και Κήποι της Νίκης σε αυλές σπιτιών και σε άδεια οικόπεδα, ενώ στο σχολείο τα αγόρια συζητούσαν

**Την επαύριο του πολέμου,
οι κυνηγοί γίνονται κυνηγημένοι**

Η Νίνα Μάρκοβα είχε πάντα όνειρο να πετάξει. Γενναία και ατρόμητη, κατατάσσεται στις θρυλικές Μάγισσες της Νύχτας, το αποκλειστικά γυναικείο σμήνος νυχτερινών βομβαρδιστικών των Σοβιετικών κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Όταν όμως βρίσκεται αποκλεισμένη πίσω από τις γραμμές του εχθρού, γίνεται το θήραμα μιας ανελέητης Ναζι δολοφόνου, που είναι γνωστή ως «η Κυνηγός».

Μετά το τέλος του πολέμου, ο Βρετανός πολεμικός ανταποκριτής Ίαν Γκράχαμ γίνεται κυνηγός Ναζι, αλλά υπάρχει ένας στόχος που διαρκώς του ξεφεύγει: ένα μοχθηρό αρπακτικό, η Κυνηγός. Για να τη βρει, ο επίμονος ερευνητής ενώνει τις δυνάμεις του με τη μόνη μάρτυρα που επέζησε από τα νύχια της: τη Νίνα Μάρκοβα.

Στη μεταπολεμική Βοστώνη, η δεκαεπτάχρονη Τζόρνταν ΜακΜπράιντ είναι αποφασισμένη να γίνει φωτογράφος. Όταν κάποια στιγμή αρχίζει να σκαλίζει το παρελθόν της Γερμανίδας μητριάς της, ανακαλύπτει ότι στην οικογένειά της υπάρχουν βαθιά θαμμένα μυστικά που απειλούν όλα όσα είναι σημαντικά στη ζωή της.